Skorpionen.

For Kritik af Samfundet.

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig. - Enkelte Numre 5 Øre. - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt.

Nr. 1. Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Lørdag den 1ste Juni 1907. | 3. Aargang. Redigeret af S. Rasmussen.

Ekspedition: H. P. Hansen, Øhlenslægersgade 67, Stuen i Sidehuset, 2. Opgang.

Skorpionen.

Da »Skorpionen« gik ind i Fjor, var der mange, der glædede sig, men ogsaa mange, der sørgede.

Dem, der glædede sig, var først og fremmest Øvrigheden; særlig Hans Højvelærværdighed Politiinspektor Madsen og hans grinagtige Haandlangere; thi nu havde vi jo intet Sted, hvor vi kunde fortsætte vore Afsløringer om dem, mente de. Desværre for dem tog de Fejl. »Klokken 12« optog Fortsættelsen og senere blev der Plads i det nu afdøde »Korsaren« for hvad vi havde paa Hjerte.

Dernæst glædede alle hellige og skinhellige Hyklere sig; Præster og Missionsfolk, kongelig socialdemokratiske Antisocialister, gamle forstokkede Konservative, som ikke kan lide Renlighed, og støvede Hængehoveder, som i Anarkismen ser selve den lede Satans Genkomst.

Dem, der sørgede, var alle de frisindede Mennesker i begge Lejre — vel et halvt Tusinde intelligente Besiddende og halvtredie Tusind Besiddelsesløse. Flere fornuftige Mennesker findes der ikke i Danmark for Tiden — desværre for dem selv.

Grunden til, at Bladet gik ind, var først og fremmest Pengemangel; Vorherre har desværre glemt at give os Penge til Livsopholdet, da han skabte os. Formodentlig har han ment, at vi bare kunde tage, hvor der var noget, hvad maaske ogsaa var det rigtigste. Men ogsaa andre Aarsager var medvirkende, saaledes den Modstand, vi mødte hos Bladforhandlerne. Paa nær en 6—7 Stykker, var det ikke muligt at faa dem til at sælge »Skorpionen« for os; de ligefrem rystede af Skræk, naar vi bad dem derom. Naa, det er jo heller ikke rart at blive sprængt i Luften.

En tredie Grund var Arrestationerne. Hver Gang undertegnede røg i Bøtten, kneb det for mine Kammerater med at faa skrevet Bladet, og de maatte derfor mest hjælpe sig med Oversættelser. Desuden blev vi modarbejdet af et Par herværende Salonanarkister, som vi andre ikke vilde anerkende som Profeter og derfor var blevne lyste i Ban af. Og endelig kom til Slut Regnvejret. Vorherre, som naturligvis ikke vidste, at vi ingen Penge havde til Dynamit og Revolvere, mente vi handlede for lidt og sludrede for meget, og, som det sig hør og bør for en algod Mand, hævnede han sig saa ved at aabne Himlens Sluser og i 3 Uger lade Regnen strømme ned, netop hver Gang vi skulde ud at sælge Blade. Saa brændte vi inde mod Halvdelen af Oplaget, tabte Modet, gik ud og spiste og drak alle Pengene opog lagde os derefter i Vinterhi g-

Nu, da Sommeren melder sig igen, vaa ner Ondskaben atter til Live i vore synd fulde Hjerter. Vi længes efter at korrespondere med Alberti og drille hans Vasaller: Madsen, Peter Knudsen, Sabro, Klausen, Eugen Petersen o. s. v., alle disse grinagtige Størrelser, som er saa overmodige, fordi vi andre endnu ikke har besluttet os til at kværke dem og ekspropriere deres Ejendom.

Men dog er det ikke Ondskab alene, der driver os. Vi er virkelig i Besiddelse af »bedre Følelser«, hvor utrolig det end maa lyde for dem, der ikke ved hvad Anarkisme er. Derfor vil vi, samtidig med vort Nedbrydningsarbejde, tillige bygge op; vi vil oplyse den store, konservative Arbejderbefolkning saa godt vi formaar og derved modne den for det nye Samfund, som kommer den Dag, det passer Proletariatet at omstyrte det gamle.

Hvis Meningsfællerne vil støtte os lidt i vort Arbejde, indmelde sig i Organisationen, deltage i Agitationen efter bedste Evne, og virke for Bladets Udbredelse, saa skal vi nok sørge for, at der bliver lidt Liv i Kludene her hjemme.

Og det trænger vi sandelig til.

Skorpion.

Nødvendigheden.

En Anarkist erhverver sig i Tidens Løb et indgaaende Kendskab til Menneskenaturen: Et bedrøveligt Kendskab. Han opdager, at den menneskelige Hjærne kun er indrettet paa visse Maal, og udover det slaar den Klik, virker simpelthen ikke. Det er ligesom med Dyr, der kan tælle til 3 eller 4, og saa ikke til én mere.

Det maa ligefrem være en organisk Egenskab ved Menneskehjærnen: Den kan kun modtage Indtryk af en vis bestemt Slags. Overfor andre er den haard som en Stenklump. Hvad der en Gang er prentet i den vil staa, saa det overhovedet er næsten umuligt at faa slettet det ud igen. Naar Tiden en Gang har faaet sat sit Mærke, koster det Aars, ja Aarhundreders Arbejde at faa indridset en ny Linje. Og enhver anden Paavirkning end den, der gaar i Traad med den givne, vil blive uden Spor.

Vi ser det nu med den danske Arbejder. Det lykkedes at faa indhamret i hans Hjærne den simple Sandhed, at han er et selvstændigt Væsen, der har Krav paa Delagtighed i visse af denne Verdens Goder. Indprentningen skete ved Hjælp af Ordet Socialisme eller Socialdemokrati. Og hvad sker? Hjærnerne lukkede sig over dette Ord; hundrede tusind danske Arbejderhjærner blev til en Forstening, en fast Blok, der nu fremtræder som en fossil Levning fra Urtiden.

Da det efterhaanden gaar op for de enkelte, at det danske Socialdemokrati er kørt fast, gaaet i Staa i sin egen umaadelige Løgntaktik, sit eget kollossale Selvbedrag, sin hule Humbugspolitik, da Tiden ubarmhjærtig blotter den latterlige Sandhed, at det Parti, der skulde gennemføre Revolutionen, er ubrugeligt, med mindre det selv undergaar en Revolution — da staar den danske Arbejder der, staar som en kompakt Daarskab paa to og et halvt hundred tusind Sjæle, en uflyttelig Dumhed i en halv Million Træsko, en Konservatisme i Proletarpjalter af saa umaadelige Dimensioner, at de raadne Knogler af Danmarks hensmuldrede Adel fra fire Aarhundreder vilde svede af Skamfuldhed over deres egen Ringhed, hvis de fik Anelse om dens Udstrækning.

Og saadan skal saa den danske Arbejder blive staaende? Ja, det kunde vel befrygtes.

Men imidlertid er der en Magt, der til enhver Tid med en Naturlovs Usvigelighed arbejder paa Tingenes Forandring. Og var den der ikke, havde vi lidet at gaa i Pagt med. Det er Nødvendigheden, om jeg maa tillade mig en saa omfattende Bestemmelse. Det er de tusinde Ubarmhjertigheder, Haardheder, vanvittige Uretfærdigheder, der evig svinger Svøben over en forvildet Hob af Trælle, der pidskes rundt paa Jordens Kreds i en himmelstormende Galskab, en endeløs Kæde af Daarskaber.

Ligesom Isen i en lille Revne fra Aar til Aar arbejder og med Tiden sprænger Fjældet, saaledes arbejder Nødvendigheden under enhver Form og sprænger til Slut en Bane i Hjærnerne og aabner en Vej for de nye Tanker.

Det var blot det, der skulde siges her, at vor Opgave bestaar i at skaffe Nødvendigheden Rifter og Revner at arbejde i. Vi borer og borer og slipper en Draabe ind, og den udvider sig selv og sprænger med en Styrke, der er tifold større end dens tilsyneladende Mulighed, de Minegange, den saa vil fylde med sit bitre Sprængstof.

Vi vedgaar en absolut Skepsis til Menneskehjærnernes Brugelighed som Fornuftcentrer; vor Mistro til Intelligens er dyb og urokkelig. Men vor Tro paa Nødvendighedens Magt er stor og sikker som Dagen. Vi udbringer en Skaal for den bitre, den uafrystelige Nødvendighed! Den er vor Allierede, den stærkeste Allierede under Solen!

Alf Ingebrekt.

Politiet og de Revolutionære.

De unge Socialister var for nogen Tid siden ude at dele Opraab om til de nyindkaldte Soldater. Der var aldeles ikke noget ulovligt i disse Opraab; det hele var en Anmodning om at gaa paa »Socialistisk Ungdomsforenings« Læsestue og høre fornuftige og oplysende Foredrag i Stedet for at rende til The- og Bonnemøder i den saakaldte »Kristelige Forening for unge Mænd«.

Naturligvis kunde Politiet alligevel ikke se rolig paa dette; thi selv om det var ganske lovligt, saa kom det dog fra de unge Socialister, og de skal nu arresteres, enten de saa gør noget ulovligt eller ej (Politiet tager det som bekendt ikke saa nøje med selv at respektere Loven). Resultatet blev da ogsaa, at 9 Mand anholdtes og førtes til St. Kongensgades Station, hvor man ganske frækt undersøgte deres Lommer og snusede alt igennem, hvad der fandtes deri.

Undertegnede, som var med ude, blev ogsaa anholdt. Hele Vejen fra Sølvgadens Kasserne til Stationen i St. Kongensgade gik Betjenten — Nr. 351 — og halede mig i Frakkeærmet, medens han underholdt mig med de mest udsøgte Skældsord, saasom: Tosse, Dagdriver o. s. v. Ligeledes kom han med Trusler om, at han nok skulde »vise mig noget«, naar vi kom ind paa Stationen. Desværre viste han mig alligevel intet, hvad jeg meget beklager, da jeg var spændt paa at se, hvori dette mystiske »noget« bestod. Alt, hvad jeg fik at se, var et Par tykke Betjente, som sad og tyllede Bajere i sig, og det er der da ikke noget ualmindeligt i.

Naturligvis fik jeg snart Lov at gaa, det fik de andre anholdte ogsaa; men vi har ikke senere hørt videre til Sagen, og jeg tvivler om, at vi nogensinde gør det. Det er nemlig tidligere flere Gange sket, at jeg er bleven anholdt for at dele »Skorpionen« om til Soldaterne. Man har trukket mig paa Stationen, stjaalet Bladene fra mig og overdænget mig med Grovheder, men videre er det aldrig kommet. Hvorfor man anholder os, naar vi intet ulovligt har gjort os skyldig i, er mig temmelig ubegribeligt; men der sker jo saa meget ubegribeligt fra den Kant.

Forresten lod det til, at Politiet var i Krigshumør den Aften. En Ungsocialist, som ganske fredsommelig gik og delte Opraab om ved Solvgadens Kaserne, blev saaledes overfaldet af den tilstedeværende Inspektionsbetjent, som sparkede ham over Skinnebenet og gav ham et saadant Slag i Maven, at han nær var segnet om.

Det synes som om Politiet, efter at Alberti er kommet til Fadet, kan gøre alt hvad de vil, stjæle og røve og overfalde Folk, uden at der bliver sagt det mindste dertil fra Justitsministeriet.

Naa, vi andre kan jo følge Eksemplet.

S. Rasmussen.

Venneklap.

Det af Læge Rolf Hammer og Skuespiller Mortensen udgivne Blad »Anarkisten« har opfundet en ny Inddeling for Anarkisterne, nemlig: de »usle Karle«, det vil sige dem, der samledes om »Korsaren«, og som var egoistiske nok til at ville tjene Penge derved, og de rigtige Idealister, d. v. s. dem, som elsker deres Næste højere end sig selv, og som naturligvis kun findes blandt »Anarkisten«s Aktionærer. Artiklens Forfatter, Julius Samuelsen, erkender dog, at naar han ikke ogsaa er bleven en ligesaa »ussel Karl« som os andre, saa er det nærmest, fordi han ikke kan, da »Anarkisten« intet Overskud giver.

Men foreløbig slaar han sig for Brystet og udbryder med himmelvendt Blik: »Gudskelov, at vi ikke er lige saa usle som de andre. Amen!«

Samme Blad søger at give det Udseende af, at det er en Fortsættelse af »Skorpionen«. Ved nærværende Blads Genkomst vil man se, at dette ikke har noget paa sig.

Af samme Blads Spidsartiker plukker vi følgende ud: »— Hans Skytsaand, Oplysningen, Videnskabens Genius, søger at vække ham og frelse ham fra Kapitalismens Vampyr, som graadig udsuger ham til sidste Bloddraabe — —.« Og videre: »Gid han maa vaagne til Livet og knuse de blodsugende Magter —.«

Samtidig med, at vi udtaler vor Frygt for, at »Social-Demokraten« og »Flyveposten« skal revne af Misundelse, naar de læser Mortensens Spidsartikel, tillader vi os at bemærke, at vi ikke kender andre blodsugende Magter herhjemme end Lopperne og Væggelusene.

Ligeledes skriver »Anarkisten«, at det er dumt at skrive sig i Tugthuset. Selvfølgelig har Bladet Ret: en Anarkist maa altid respektere Lovene og ydmygt bøje sig for Magten; det skal være en menneskekærlig Person, som gaar omkring og vasker Rumpen paa sine Medmennesker, og som fromt vender den højre Kind til, naar man stikker ham en paa den venstre.

Den Rolle passer ogsaa nok for Salonanarkisterne: vi andre Proletarer, som erkender, at Menneskene altid handler ud fra egoistiske Bevæggrunde, ser nu ikke noget ophøjet deri.

Socialdemokratisk Ungdomsforenings Organ »Fremad« — ikke at forveksle med Socialistisk Ungdomsforenings Blad »Ny Tid« — skriver, at det altid fører til Stagnation eller Tilbagegang, naar Anarkisterne faar Indpas i de socialistiske Ungdomsforeninger. Efter dette maa vi anse det for mærkeligt, at socialdemokratisk Ungdomsforening, som ikke optager Anarkister, til sine Møder kun kan tromme 3—4 Medlemmer sammen, medens Socialistisk Ungdomsforening, som optager Anarkister, næsten altid har fuldt Hus. Men maaske har »Fremad« taget Fejl af Socialdemokrater og Anarkister.

Skat paa Lønarbejde
og paa uopdyrket Jord.

> Alle Profeter, hvem jeg har forklaret denne Tanke, har allerede rede paa mindre end et kvart Minut kunnet erklære den for vild. Netop derfor anser jeg den for god.

Som bekendt var det Carl Marx Tanke, at der fra det nuværende kapitalistiske og til Fremtidens kommunistiske Samfund, det vil sige det, hvor Frihed og økonomisk Lighed danner Grundlaget, altsaa det anarkistiske, ikke vilde blive noget Mellemled; Menneskene vilde, naar engang den økonomiske Udvikling førte til det store Kladeradatsch, være komne til Erkendelse af, at de kun under den fri Kommunisme vil opnaa Betingelser for en menneskeværdig Eksistens. I den Retning udtrykker han sig i al Fald, naar han, i sit kommunistiske Manifest siger, at den undertrykte Klasse (Proletariatet) ikke kan befri sig for den undertrykkende (Bourgeoisiet) uden samtidig dermed at befri hele Samfundet for Undertrykkelse, Udbytning og Klassekampe. Og naar han, efter Pariserkommunens Fald, synes at komme bort fra Troen paa den voldsomme Omvæltning og ind paa den gradvise Udviklingstanke, maa det vel anses for sandsynligt, at han dermed kun har tænkt sig Tidspunktet for Revolutionen trukket længere ud i Fremtiden. Han har ment, at det kapitalistiske Samfund endnu havde en lang Levetid for sig, at Udviklingen henimod Massernes Proletarisering og Kapitalens og Industriens Koncentrering paa enkelte Hænder endnu langt fra var tilendebragt, men derimod ikke, at der mellem det nuværende kapitalistiske og Fremtidens kommunistisk-anarkistiske Samfund, kunde tænkes et Overgangsled, som hverken var kapitalistik eller rent kommunistisk.

Jeg har selv tidligere været Tilhænger af denne Tanke. Men i mit lange Arbejde for Anarkismen, ved at se, hvor dybt Autoritetstroen er indgroet i Menneskene, hvor langt tilbage den store Masse endnu staar i Kultur og hvor uendelig vanskelig den er at paavirke, er jeg mere og mere kommet til den Overbevisning, at Størsteparten af Menneskene endnu langt fra er modne hverken til at ville eller til at kunne modtage den anarkistiske Samfundsordning, det vil sige den, hvor alt Herredømme, alle Love og al Privatejendomsret ophører at eksistere og hvor Nydelse og Ydelse udelukkende gøres afhængig af Lyst, Trang og Pligtfølelse. Desuden mener jeg, at selve Landets Bebyggelse, det skarpe Skel mellem By og Land, som er det kapitalistiske Samfunds Særkende, og Produktionens og Forbrugets usammenhængende Organisation, ikke tillader, at en saa gennemgribende Overgang sker pludselig. Og da jeg ikke, som Carl Marx senere kom ind paa, tænker mig Revolutionen som noget fjerntliggende, men tværtimod som noget, den nærmeste Fremtid maa regne med, betragter jeg det som givet, at vi maa regne med et Overgangsled fra det nuværende Samfund *og til det fremtidige*, som vi betragter som Endemaalet for Samfundsordningernes Udvikling, i al Fald saa langt, det er mulig for os Mennesker at øjne, og at dette Overgangsled saa vil modne Menneskene og organisere Produktion, Forbrug og Bebyggelse saaledes, at det bliver muligt at glide over i det absolute Anarki.

Et saadant Overgangsled ser jeg dog ikke i Socialdemokratiet, hverken som det former sig nu, som et Parti, der kun har til Formaal nogle enkelte betydningsløse Reformer, eller som det oprindelig var tænkt, som et Samfund, hvor Staten overtager alle Produktionsmidler. I det første Tilfælde bliver det nemlig kun det samme, som vi har nu, et kapitalistisk Samfund, hvor en Del af Menneskene undertrykker og udbytter en anden Del, og kan saaledes i det hele taget slet ikke blive et Overgangsled, og i det sidste Tilfælde vil det hele resultere i en Tvang og Underkuelse af alle frisindede Elementer, som man skal helt tilbage til Feudalsystemet for at finde Magen til. Den hele Stat vil blive en eneste stor Ladegaard, en Tvangsarbejdsanstalt, som vil dræbe alt Initiativ og al Selvstændighed, og hvor, foruden dem, der regerer og hersker, kun de allerværste Slavenaturer vil finde sig tilfreds.

Nu er der ganske vist ikke saa faa af disse Slavenaturer. Den Udvikling, som Underklassen hele den historiske Tid igennem har undergaaet, har virket til at fremme Trællenaturen. De frie og kække, dem, som ikke kunde bøje sig for Undertrykkerne eller indordne sig under Lovens trange Rammer, er for en stor Del gaaet til Grunde, døde ud, medens de slove og føjelige, Slavesjælene, der i Frygt for de store bøjede sig, dem, for hvem Maven og det kære Skind var alt og som gerne ofrede Friheden og Selvstændigheden for at redde dette, har levet og formeret sig. Men alligevel eksisterer der endnu en Mængde Mennesker med en stærk individualistisk Karakter, Folk, for hvem Friheden er det højeste af alle Goder, og for disse maa en saadan socialdemokratisk Ladegaardsstat staa som noget alt andet end tiltalende. Og de vilde ogsaa være ulykkeligt stillede i en saadan Stat, hvor Flertallet, der havde Magten, uden Tvivl til at begynde med vilde komme til at bestaa af Folk, hvis aandelige Horisont ikke rakte stort ud over god Mad og pæne Klæder og hvor man i enhver Henseende var henvist til Statens Omsorg og Kontrol og til dens Embedsmænds Vilkaarlighed.

Blev det saaledes vilde det derfor uden Tvivl snart føre til en ny Revolution, til en Tilstand, hvor en intelligent Minoritet søgte at frigøre sig fra en konservativ Majoritet, og hvor sandsynligvis den enkeltes Handling vilde

blive Vaabenet, der benyttedes. Det siger sig selv, at en saadan Kamp vilde blive uhyre blodig og langvarig, og at den let vilde resultere i, at Samfundet for en Stund atter svingede tilbage til de forrige Tilstande. Følgen vilde blive en uoverskuelig lang Periode, hvor Menneskene laa i evig indbyrdes Krig, hvor Parti rejste sig mod Parti, Klasse mod Klasse, Mand mod Mand, en Tid, hvor Revolution og Stilstand vekslede hurtig og først afbrødes, naar Trætheden, Slapheden og den almindelige Opløsning var naaet til det yderste.

(Fortsættes.)

Sophus Rasmussen.

Fredskonference.

Om kort Tid samles Udsendinge fra alle „civiliserede" Lande til international Tragedieforestilling i Haag.

Kanonerne tordner til Diplomaternes Ære; Vinen flyder i Stromme og fint hvidt Papir med Stempelmærker paa fyldes med Blæksmørerier. Konger og Kejsere bukker og smiler; Fredspaladsets hundrede Vinduer straaler i elektrisk Lys.

Folket jubler — det tusindaarige Fredsrige er nær.

Men i Stilhed bygger England Krigsskibe, Tyskland forhøjer sit Militærbudget, og selv det lille Danmark forstærker sit Soværn.

I Skriftkloge og Farisæer, pjat I bare væk, fabriker saa mange Traktater og Overenskomster, som I vil; brudte Løfter og forlorne Alliancer er alt hvad I opnaar.

Kulturfjenden Militæret staar uanfægtet af al Jeres Præken.

Og dog — mens Fabrikerne smeder Kanoner og Krigsskibene saluterer, forberedes alligevel den Kulturstrømning, som skal gøre det af med Krigen. Men ikke fra de straalende Sale, nej fra Arbejderungdommen i Byerne kommer Frelsen.

Militærnægtelse hedder det eneste Vaaben, der kan overvinde Krigen.

Snart vil det Spørgsmaal blive brændende: „Hvilken Ret har Staten overfor den enkelte Person, naar denne enkelte nægter at forbryde sig mod Loven: Du skal ikke ihjælslaa. Svig saa ikke Jeres Overbevisning, I „dannede og frisindede", som raaber paa „Personlighed", find saa den rette Side at staa paa. Da skal i al Fald den almindelige Værnepligt blive umuliggjort.

Men der naas ogsaa andre Ting ved Militærnægtelse. Kampen mod det bestaaende Samfund faar ny Betydning. Arbejderne lærer, at det ikke er Valgtryk og Fagforeningstvang, der skal styrte det gamle og rejse det nye, nej, den enkeltes Selvhævdelse er det afgørende, og det gælder ikke om at tvinge Folk ind i Række og Geled, men det gælder om at oplyse og vække hver enkelt til Selvbevidsthed og til Selvhævdelse.

Kammerat, med det Program kan vi ikke have Tvang i det kommende Samfund. Med fuld Frihed for den enkelte skal vor Sag sejre — og „Fredsriget" skal bygges paa Asken af Alverdens Traktater og Rigsdagsreferater.

G. E. Riemann.

Fagorganisationerne.

I.

Solidaritetsmoralen.

Der herskede tidligere den Moral blandt Folk, at den, der ikke elskede sit Fædreland, var en Stymper, en Usling, der fortjente alle agtværdige Menneskers Foragt.

At elske sit Fædreland var noget ganske bestemt. Det bestod ikke i at nære Kærlighed til Menneskene i sit Land og i at vise denne ved at virke for Folkets materielle Velvære. Det bestod heller ikke i at elske den Natur og de Omgivelser, hvori man var født og opvokset, eller i at virke for sit Folks Kultur. Nej, det bestod udelukkende i at stemme med i Koret, naar man hylede sine Sange frem til egen Forherligelse og andre Folks Forklejnelse, og i at kunne raabe sit Hurra med, naar Kanonerne dundrede og Dannebroge fløj til Vejrs. Man maatte kunne hade Tyskere, Svenskere og Englændere og overvurdere sit Folks Egenskaber mindst 10 Gange for at være en god Patriot.

Heldigvis er Arbejderklassen efter et aarelangt Agitations- og Oplysningsarbejde saa nogenlunde kommet bort fra denne patentpatriotiske Moral. Men i Stedet for har der indsneget sig en anden og ikke mindre idiotisk, nemlig Fagforeningsmoralen. Der er bleven sat et Kvalitetsskel mellem dem, der er Fagforeningsmedlemmer, og dem, der ikke er det. De første er i Følge den nye Moral hæderlige Mennesker og brave Kammerater, de sidste er uhæderlige, Uslinge, daarlige Kammerater. Om et Menneske ellers er den største Løjser, som tænkes kan, om han er gerrig, misundelig og begærlig, om han er en Pjalt helt igennem, et uselvstændigt Skrog, der kun staar i sin Fagforening, fordi han ikke tør andet, saa er han dog en god og brav Kammerat, medens den, der staar udenfor, er en æreløs Skurk, selv om han ellers i alle Maader er de andre overlegen i Personlighed og virkelig moralske Egenskaber.

Denne Moral er bygget paa Dogmet om Solidaritet. Da man startede Fagforeningsbevægelsen, var det med det Princip som Fundament, at Arbejderne ved at stille sig solidarisk vilde kunne optage Kampen mod Arbejdskøberne og faa Lønnen hævet og Arbejdstiden indskrænket. Tanken var jo ganske sund og logisk. Men da det altid varer en Tid, inden nye Tanker rodfæster sig, mødte den straks stærk Modstand hos dem, man henvendte sig til. Kun faa forstod straks deres egne Interesser, og af dem, der forstod, var der igen mange, der af Hensyn til den offentlige Moral ikke turde træde ind i Organisationerne.

Men efterhaanden som det blevet slaaet mere og mere fast i Hjernerne, at Organisation ikke var noget umoralsk, voksede Tilhængerne. Den offentlige Mening vendte sig i Fagforeningernes Favør, og da der intet mere var at resikere og enhver jo gerne vilde have højere Løn, strømmede Tilhængerne til. Men samtidig med, at Fordommen mod Organisationen ophørte, opstod Fordommen om den. Dom, som tidligere af Frygt for at støde an mod Moralen, havde holdt sig borte, gjorde det, da de endelig selv kom ind, til en Moral at staa deri.

Og de begrundede Moralen paa Solidariteten.

Det var Arbejderens Pligt, hævdede de, at være Medlem af sit Fags Organisation — en Pligt mod ham selv og en Pligt mod Kammeraterne. Arbejdskøberne blev gjort til en Flok skrækkelige, blodsugende Vampyrer, nogle umenneskelige Uhyrer, som skulde bekæmpes, medens Arbejderne selv var rene Engle, endda de alle gik om med en Arbejdskøber i Maven. At fravriste Arbejdskøberne noget mere Løn blev gjort til et Dydsbegreb, og dem, der ikke vilde være med til dette Arbejde, var Forræddere, der kun fortjente Foragt.

Da denne Moral slog an blev der Tilstrømning til Organisationerne. Ikke fordi man forstod, men fordi man troede, og fordi man frygtede for Forræddernavnet. Og da man endelig blev mægtige nok til at gennemføre et Tvangsindmeldelsessystem, kom Resten ind af Frygt for intet Arbejde at faa.

Men alle — baade dem, der var tvunget ind og dem, der var komne frivillig — troede, at de stod der af Solidaritet, det vil sige: i Følelse af, at det var deres Pligt at være med i Kampen for Lønforhøjelse — ikke alene en Pligt overfor dem selv, men ogsaa overfor deres Klassefæller. Efter dette var Solidariteten bleven ophøjet til en ædel Følelse, til noget stort, smukt og godt.

Men Udslaget den gav var mindre ædelt. Og det viste sig snart, at det hele Princip var en tom Frase og at „Solidaritet" kun var bleven et nyt Udtryk for den smaaligste Egoisme og den mest pjaltede disciplinære Underkastelse. De stærkest organiserede Fag kastede sig ind i en Lønkrig, som førte til, at de steg adskillige Trin op ad den økonomiske Stige; men dem, som kom til at betale Gildet, var ikke Arbejdskøberne, men de svage Organisationer og Fag, som ikke var i Stand til at faa Lønnen forhøjet og for hvem Livsfornødenhederne steg. Mureren og Tømreren, som fik Lønnen op til de 40—60 Kroner om Ugen, førtes op i Middelstanden, men Syersken, som blev siddende med de 6—10 Kroner, sank ned i det dybeste Proletariat. Solidariteten, som skulde betyde, at de alle stod Last og Brast i Kampen mod Kapitalen, førte kun til, at Arbejderne indirekte udbytter hinanden og til, at der opstod en Klasseforskel, som før eller senere vil sprænge Partiet.

Ikke desmindre er det endnu en Moral, at man for at være solidarisk maa være Medlem af Organisationen, og at dette — at være solidarisk — er en Dyd, som intet har at gøre med Egoisme. Hvorlænge denne Moral vil bestaa, er ikke godt at vide; „Social-Demokraten" gør jo alt for at holde Arbejderne i Uvidenhed og paatvinge dem et Syn, der passer i Generalernes Rigsdagsinteresser. Desuden hører der betydelig mere Rygrad til nu at begynde at bryde ud af Rækkerne, end der i sin Tid hørte til at gaa der ind. Men sker det, at nogen begynder at bryde ud, ligemeget med hvilket Formaal, og de andre raaber: „usolidarisk!" efter dem, kan de uden at omgaa Sandheden svare igen med et kraftigt: „Hykler!"

Thi Solidariteten indenfor Arbejderpartiet har aldrig vist sig som Arbejde for den hele Klasses Vel, men kun som en usolidarisk Stræben for sine egne personlige Interesser, og saa i en pjaltet Skræk for at støde an mod en dum Moral.

S. R.

„Social-Demokraten"s Bondefangerkneb.

Den antisocialistiske Generalstab i Nørrefarimagsgade er i daarlig Humør i denne Tid.

Og Anledningen er, at det begynder at mudre lidt i de meniges Rækker.

Tropperne, som længe i et og alt har adlydt Officerne, begynder saa smaat at forstaa, at de i Grunden har saare lidt ud af deres blinde Lydighed. Det gaar op for dem, at det ligesaa lidt gavner dem, at deres Førere foræder sig ved Amalienborgmiddagene, som at Lyngsie laver Margarine og Margarineregnskab.

De mest modige og mindst dumme er derfor begyndt at mukke. Hvor utroligt det lyder, er det dog sandt. De har vovet at for-

lange Kortene paa Bordet — forlangt, at Lederne skulde gøre dem Regnskab.

Men det hverken vil eller kan disse. I Tillid til, at Arbejderne aldrig vilde vove at fatte Mistanke, har de nemlig taget lidt vel rigelig for sig af Retterne; de har ædt lovlig meget Margarine. Og nu ved de ikke bedre Raad end, ved at dupere »Rakket«, at søge at stoppe Kæften paa det; dette er jo ogsaa et godt gammelt Bondefangerkneb, som sjældent slaar Fejl.

Alligevel var der Arbejdere, der ikke lod sig dupere, men fordrede ærligt Spil. Men Ærlighed er selvfølgelig umuligt for Bondefangere; viste de Arbejderne Kortene, vilde disse jo faa at se, hvor grundig de var trukne til Vands; og saa havde vi jo Skandalen. Paa ægte Bondefangermaner griber de derfor til den eneste Udvej, der staar dem aaben, nemlig at prygle los paa dem, der vover at tvivle. I Form af Beskyldninger for Skruebrækkeri og saa videre, lader »Social-Demokraten« en Regn af Slag falde ned over de ulykkelige Ofre. Den er ligefrem vild af Arrigskab — saa vild, at den slet ikke lægger Mærke til, at de Stod, den retter mod Modstanderne, falder tilbage paa den selv.

Saaledes med det nye Arbejdsmandsforbund og Haandskomagernes Fagforening. Disse Foreninger, som har udmeldt sig af de samvirkende Fagforbund, fordi de mente, at Organisationens Formaal var at virke til Arbejdernes Gavn og ikke til Førernes alene, er i allerhøjeste Grad komne i Unaade, og de Skaller, den gamle brutale Bondefanger i Farimagsgade retter imod dem, for at slaa dem ned, er ligefrem frygtelige. Slag i Slag falder de: »Daarlige Kammerater — tju! Antisocialister — tju! Skruebrækkere — tju! Jeg skal Faenædemæ give jer, I frække Kameler! Kortene paa Bordet, siger I! Ha, ha! Klø skal I faa — tju!«

Hvis Arbejderne var i Stand til at ræsonere, vilde de Kneb, deres Generaler benytter sig af, for at mistænkeliggøre de ulydige Fagforeninger, øjeblikkelig tage Livet af Generalerne selv. Thi enhver, der har en Draabe sund Logik, maa kunne indse, at alle disse Beskyldninger for Antisocialisme etc., som Lederne slaar om sig med, netop passer saa udmærket godt paa de Herrer selv, og at Sandheden i »Social-Demokraten«s Artikler mod de udtraadte Fagforeninger er i den Grad fordrejet, at det er en Haan mod Læserne, et Klask i Synet paa hele Arbejderstanden, naar den til andre Tider roser dem for deres Intelligens.

Tag blot en Meddelse som denne, der stod for en Maanedstid siden. Under Overskriften: Skomagerstrejken offentliggør den følgende:

Fortegnelse

over Haandskomagere, som i Ly af den saakaldte »Haandskomagernes Fagforening« fortsætter Arbejdet trods den af »Dansk Skotøjsarbejder Forbund« besluttede Strejke:

K. Rasmussen, Gl. Mønt 27, 2. Sal; optræder som Keilner om Søndagen hos Restauratør Pedersen, Vognmagergade 6, St., og paa Dyrehavsbakken om Sommeren.

F. Hallberg, Bopæl, Holmensgade 8.

Karl Petersen, Holmensgade 17 B, 3. Sal.

Viggo Bentsen, Vognmagergade 32.

B. Jønsson, Gl. Mønt 27, 4. Sal.

P. P. Schmidt, Gl. Mønt 27, 4. Sal, arbejder hos Paul Sørensen, Bredgade 75.

Jørgen Eliasen, udlært i Slagelse, bor i Nansensgade 21 G, 3.

Jøns Larsson, Gl. Mønt 27, 4., arbejder hos Hofskomager H. C. Dahls Eftf., Højbroplads 5.

August Pålsson, Holmensgade 8, arbejder for Ludvig Jensen, St. Strandstræde 3.

Per Linné, Pilestræde 52. Bopæl, Østre Farimagsgade 18, 1.

Sjølin, Pilestræde 52, arbejder hos Frederik Nielsen, Kongens Nytorv 21.

Lauritz Jørgensen,
Formand for Dansk Skotøjsarbejder Forbund.

Man maa efter dette absolut faa det Indtryk, at der her er Tale om en lille Klat mere eller mindre havarerede Subjekter, som er udtraadt af Fagforeningen for at gøre Skruebrækkertjeneste for Mestrene. Der angives jo, at den ene tillige arbejder som Kellner paa Dyrehavsbakken. Det skal sige saa meget som, at han er noget ringere end andre Mennesker, det er noget halvvejs uhæderligt, han gør sig skyldig i ved saaledes at optræde som Opvarter, naar han tilhører den langt finere Skomagerkaste. — Og saa angives Tallet til 11 — siger og skriver 11; større er Haandskomagernes nye Fagforening ikke efter »Social-Demokraten«.

Sandheden er, at samme Forening tæller 263 Medlemmer; hvilket altsaa vil sige to Trediedele af de københavnske Haandskomagere. Set i den af „Social-Demokraten" selv indførte Belysning, er det altsaa dens egne Protegéer, der er de rette Skruebrækkere; thi de udgør Minoriteten, og »Socialen« bliver i dette Tilfælde Skruebrækkerorgan.

Men dette forstaar Wiinblads og P. Knudsens »intelligente Arbejdere« selvfølgelig ikke. De tror endnu stadig paa »Socialen« som Indremissionsmanden tror paa Bibelen. Begge Dele skal være ubetinget Sandhed; tvivler man, bliver man lyst i Ban af Kirken eller Pave Knudsen, og det er kun faa, der tør risikere det.

Og Kontrahentforsamlingens Medlemmer, som vel er forstandige nok til at forstaa Hykleriet, stopper de gamle Rotter blot et Stykke Flæsk i Munden, hver Gang de aabner den for at protestere. Saa gaar det godt igen en lille Tid.

„Social-Demokraten"
og
Sandheden.

»Social-Demokraten« for d. 16. ds. skriver: »— — De russiske Socialdemokrater, der nu holder Kongres, er netop et ægte socialdemokratisk, rent marxstisk Parti, der skarpt afviser Terrorisme og bekæmper Anarkismen som den russiske Frihedsbevægelses farligste Fjende, næsten farligere end det forøvrigt saa beslægtede russiske Højre -- »Forbundet af russiske Mænd", — der spekulerer i reaktionære Revolter og Jødemasakrer — og som i denne Tid med Zarens Tilladelse holder Kongres i selve Moskva".

Efter dette maatte jo alle „Social-Demokraten"s troende Læsere faa en absolut Foragt for Anarkisterne, som saadan er Frihedsbevægelsens Fjende. Vi skal imidlertid oplyse, at det hele kun er en af „S.-D."s sædvanlige Logne, et Forsøg paa at mistænkeliggøre Anarkisterne og fedte sig ind paa allerhøjeste Sted. Forholdet er saaledes, at der gansko vist hersker Strid om Taktik og Maal mellem de russiske Socialdemokrater og de russisko Anarkister, men ingen russisk Socialdemokrat nærer den Tanke, at Anarkisterne skulde være Frihedsbevægelsens „farligste Fjende". De første — Social-Demokraterne — nærer den naive Tro, at man ad fredelig Vej kan naa at omstyrte Zardømmet, og mener, at Maalet kun skal være det parlamentariske Styre ligesom her i Vesteuropa. De sidste — Anarkisterne — sætter derimod Vold mod Vold; de vil ikke fromt finde sig i Regeringens og den sorte Bandes Voldshandlinger, men svarer igen med samme Mønt, de agiterer for en væbnet Rejsning mod Zaren og hans Bødler og mener, at man, naar man har taget Magten, ikke skal blive staaende ved det kapitalistiske Udbytningssystem, som Vesteuropas Arbejdere lider under, men tværtimod gennemføre den rene Socialisme.

De hæmmes imidlertid i deres Arbejde af Socialdemokraterne, hvilke stadig opfordrer Folket til ikke at bruge voldsomme Midler og derved udretter et Arbejde, som det er mærkeligt, at Magthaverne ikke paaskønner bedre.

Efter dette vil man se, at om der i det hele taget skal være Tale om Frihedens Fjender, saa bliver det Socialdemokraterne, ikke Anarkisterne, det ved d'Hrr., som redigerer „Social-Demokraten", nu ogsaa godt, men de gaar vel ud fra, at deres Tilhængere staar paa saa lavt et aandeligt Standpunkt, at de blindt hen tror paa alt, hvad deres ærede Generaler bilder dem ind.

Vor Skarnkasse.

Antisocialisme. »Social-Demokraten« bragte for nogen Tid siden i Rubriken »Partimeddelelser« følgende:

»Københavns og Frederiksberg Nattevagt. Konflikten mellem »A/S Københavns og Frederiksberg Nattevagt« og vort Forbund er ved Forhandling bilagt saaledes, at der er opnaaet Enighed om en ny Overenskomst. Aktieselskabet har taget samtlige Opsigelser tilbage, saaledes at Vægterne fremdeles bibeholder deres Stilling. Enhver kan i Fremtiden trygt overlade deres Ejendomme og Pladser til Bevogtning.

P. Mikkelsen.«

Ja, desværre, enhver kan nu være sikker for sit Mammon. Bare de engagerer P. Mikkelsens socialdemokratiske Politikorps, saa kan de sove trygt, de Herrer Pengematadorer; Arbejderne — de besiddelsesløse selv, passer paa, at ingen fattig, sulten Djævel bryder ind og tager noget af deres Overflod.

Der var en Tid, da Socialdemokratiet var socialistisk. Da hævdede man i »Social-Demokraten«, at Privatejendomsretten var uretfærdig, og at enhver var berettiget til at tage selv, naar han ikke kunde opholde Livet paa anden Maade. Dette er ogsaa et rent socialistisk (anarkistisk) Princip. Men nu har Piben en anden Lyd. Ejendomsretten er for Socialdemokratiet ligesaa hellig og ukrænkelig som for Kapitalisterne. Tyveri er en Forbrydelse, en lav Handling, som skal straffes, og de elendige Skruebrækkere, som sælger sig selv til Overklassen for at bevogte dens Rigdomme, staar som gode Partifæller og ansete Medlemmer af de samvirkende socialdemokratiske Fagforbund.

Og alligevel kalder dette antisocialistiske Parti sig for Socialister. Der er virkelig frækt.

De socialdemokratiske Vrøvlethingsmænd har i den nu afsluttede Rigsdagssamling for tiende Gang faaet forkastet deres Forslag om 8-Timers Tvangarbejde indført ved Lov. Sig saa ikke, at de intet udretter.

I Socialdemokraternes Majdemonstationstog havde man ogsaa taget Fængselsbetjente med. Samtidig havde man forbudt Ungsocialisterne Adgang til Toget. Man mente nemlig ikke, det passede sig, at disse gik i Tog sammen med de Fangevogtere, der skal tyrannisere dem, naar de nu om nogen Tid skal ind paa Vand og Brød, fordi de agiterede mod Militarismen.

At Ungsocialisterne alligevel kom med, var fordi de uden videre tiltvang sig Adgang.

„Ny Tid".

De unge Socialisters Organ!

Udkommer hver første og femtende i hver Maaned.

Abonnement: 35 Øre Kvt. frit tilsendt.

Ekspedition: Todesgade 16 a St.

Anarkistisk Forening

afholder Møde hver Fredag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 7, Kælderen.

Førstkommende Fredag taler Elisabeth Jørgensen om Anarkismen i England.

Da E. J. lige er hjemkommen fra et længere Ophold i England, hvor hun har deltaget i Bevægelsen, vil Foredraget uden Tvivl blive yderst interessant og alle Medlemmer anmodes derfor om at møde.

Gæster ere velkomne.

Trykt hos Rasmussen & Rugh, Pilestræde 40.